

give noget bindende Tilsagn, har jeg alligevel forstaaet det saadan, at Ministeren stiller sig i høj Grad velvilligt overfor den Tanke, at Fyns Stift faar en Filial af Søndre Landsret. Derved vil opnaas noget, som den fynske Befolkning vil være i høj Grad taknemmelig for, nemlig at Landsretsmoderne bliver afholdt i Odense, og at der bliver Embedskontor i Odense. Derved vil Umiddelbarhedsprincippet kunne oprettholdes, hvad der under de nuværende Forhold, da Fyn er henlagt under Østre Landsret her i København, ikke kan lade sig gøre. Jeg vil, som sagt, gerne her benytte Lejligheden til at bringe den højtærede Justitsminister min Tak for det givne Tilsagn. Jeg er ogsaa sikker paa, at denne Ordning, hvis den føres ud i Livet, saadan som Ministeren har skitseret den, i høj Grad vil blive paaskønnet af den fynske Befolkning.

Endelig vil jeg gerne takke den højtærede Kirkeminister for de Svar, han har givet mig paa de forskellige Spørgsmaal, jeg har stillet. Jeg er ikke enig med Ministeren i hans Opfattelse af alle Spørgsmaalene, f. Eks. ikke i, at Størrelsesforholdet ved Sammenlægning af Præsteembeder i høj Grad skulde være det afgørende. Jeg er af den Opfattelse, at de andre Faktorer, som spiller ind paa dette Omraade, ogsaa maa afvejes meget nøje. Det er ikke blot et Størrelsesforhold, det drejer sig om, der er ogsaa andre Ting, man ikke kan lade ude af Betragtning. Men, da dette Spørgsmaal nærmere skal drøftes og overvejes i den Kommission, som bliver nedsat, skal jeg ikke paa dette Tidspunkt komme nærmere ind paa det.

Ligeledes ser jeg noget anderledes end Ministeren paa et andet Spørgsmaal, som jeg har draget frem, nemlig Københavns Kirkefonds Arbejde, men jeg finder alligevel Grund til at takke Ministeren for det saglige Svar, han gav, og den Maade, Svaret blev afgivet paa. Jeg har senere set i et Interview, som et af de københavnske Blade har haft med Ministeren, at han har udtalt, at han vilde tilstræbe, at en væsentlig Del af det Beløb, der indkommer ved den Indsamling, som nu aarlig bliver foretaget i Kirkerne Landet over paa Store Bededag til Opførelse af Kirker her i København, maaske skulde administreres af Kirkeministeriet. Det undrer mig i meget høj Grad, da disse Gaver jo udelukkende er Menighedens Gaver, givne i et bestemt Øjemed. Og jeg vilde ogsaa mene, at hvis det skulde blive ført ud i Livet, at det var Kirkeministeriet, Staten, der kunde raade over disse gennem Menigheden, gennem den kirkesøgende Del af

Befolkningen indsamlede Gaver, vilde disse Midler, som hidtil har haft en ret betydelig Størrelse — der er jo vist en meget stor Offervillighed fra Menighedens Side —, svinde stærkt ind; og det vilde jeg meget beklage. Jeg tror ikke, det er den Vej, vi skal frem ad. Men, som sagt, jeg kan kun takke for det saglige Svar, Ministeren har givet. Selv om vi ser forskelligt paa de Veje, der muligvis skal gaas, har den højtærede Kirkeministers Svar vist mig, at der er visse Omraader, vi er fælles om, og jeg kan kun sige, at dette har glædet mig.

Naar jeg derefter skal gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Statsminister, maa jeg beklage, at jeg ikke kan begynde at takke ham for sagligt Svar. Jeg havde henstillet til Ministeren, om det ikke kunde ordnes saaledes ved Rigsdagens Aabning, at der blev udbragt et Leve fælles for Kongen og for Danmark. Forholdet har hidtil været det — og det har ogsaa Ministeren haft en Følelse af efter de Udtalelser, han er kommet med —, at det var mindre heldigt, saaledes som det havde artet sig i de sidste Aar ved Aabningen af Rigsdagen, og det var ønskeligt at faa dette Spørgsmaal løst paa en tilfredsstillende Maade. Derfor gjorde jeg den Henstilling, om det ikke var muligt at slaa de to Dele, Kongen og Danmark, sammen i et fælles Leve, idet jeg formodede, at man saa vilde være ude over alle Vanskeligheder. Jeg brugte i den Anledning den Betegnelse, at Kongen jo var Landets øverste „Raadsherre“. Jeg ved ikke, om jeg har opfattet Situationen rigtigt, men det forekom mig, at den højtærede Statsminister var meget utilfreds med, at jeg havde tilladt mig at stille dette Spørgsmaal — det lød i alt Fald saadan for mine Øren i det Svar, Ministeren gav. Hvad er det for en Stilling, siger Ministeren, det ærede Medlem tildeler Kongen? Hvad menes der med den Titel? der ligger absolut intet til Grund for en saadan Betegnelse af Landets Konge, og Ministeren henviste mig til at læse Grundloven. Ja, jeg maa oplyse, at jeg en Gang imellem læser ogsaa i Grundloven, det er jo en interessant Lektüre, som man kan have megen Glæde af en Gang imellem at fordybe sig i. Men for det første vil jeg nu sige, at en Ting kan godt være rigtig, fordi den ikke staar i Grundloven; og selv om jeg ikke skal sige meget om den Ting, fordi det forekommer mig, at dette nærmest er en Strid om Ord, vil jeg dog endnu en Gang hævde, at man kan bruge andre Ord end dem, der findes i Grundloven, og jeg har nu den Opfattelse, at den danske Konge er Lan-